Ч. 16 Четвер 22 січня (3 лютого) 1898. Рік VIII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провинциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·75
Поодиноке число 3 кр.

Сойм краєвий.

(15 засідане з дня 31 січня 1898).

Петиций наспіло доси 1150. Пос. Остапчук підпирав петицию громади Буківня о позволене нищеня дикої зьвірини на селяньских ґрунтах. — Пос. Клеменсевич підпирав петицию громади Королівка руска в справі будови дороги громадскої.

Опісля відчитано відповідь з благословенєм Сьв. Отця, Папи Льва XIII на вислану до него ґратуляцийну телеґраму.

З порядку дневного слідувало перше читане внесеня пос. Криштофовича в справі достави мяса для львівского ґарнізону. Внескодавець зазначив в своїй промові, що доставу мяса уділено чоловікови, котрий не єсть ані продуцентом ані промисловцем краєвим. Бесідник домагав ся, щоби контракт з тим чоловіком, важний до 1900 р., не продовжено дальше. — Внесене передано комісиї для господарства краєвого.

Внесене пос. Крамарчика в справі установленя в кождій громаді безплатних судів мирових передано комісиї громадскій.

З порядку дневного ухвалено внесеня комісиї сільної: Взиває ся правительство, щоби прискорило зміну топок соли (з додатком пос. Тишецского, щоби на них полищено давний знак „півтретя хреста“ — герб Пілява); щоби в 15 західних повітах, де продають сіль камінну, на декотрих стациях зелізниці були маґазини соли; щоби у вехідній части краю де лиш можна відступлено Виділови краєвому місце на склад соли для худоби; щоби правительство підпирало у нас уживане каініту і дозволило на склад єго в однім льокали з иншими родами соли.

Опісля слідувало справоздане комісиї шкільної о школах середних в 1896/7. Ухвалено завізвати правительство взглядно кр. Раду шкільну до основаня нової школи реальної і ґімназиї, котрі би зарадили переповненю учеників в ґімназиях в Ряшеві і Тарнові та щоби філіяльні школи в Кракові і Львові переобразовано на самостійні; — щоби для слухачів на виділї фільософічнім, взглядно для кандидатів учительских призначено видатнійшу суму на стипендиї; — щоби наука істориї рідного краю була предметом обовязковим.

Пос. Заячківский ставив резолюцию взиваючу правительство, щоби прискорило будову павільону для руских кляс паралельних в коломийскій ґімназиї. Бесідник домагав ся відтак утвореня в університеті на виділї фільософічнім доцентури з руским язиком викладовим для образованя сил учительских. Відтак підніс бесідник, що в бродскій ґімназиї мав якийсь професор сказати в клясї до учеників Русинів, „що з 22 учеників зредукував їх до 7, а до матури не припустить ані одного Русина“.

Пос. Бернадзіковский жалував ся на переповнене ґімназий і на перетяжене учителів. Він противить ся дальшому твореню паралельок а єсть за основуванем нових ґімназий. Накопець ставив він резолюцию, щоби правительство при основуваню нових шкіл увзглядняло передовсім повіти, котрі лиш з великим трудом можуть посилати свої діти до школи, і щоби звертало більшу увагу на ґиґієнічні відносини в школах. — Пос. Вуйцік доказував, що система наукова в теперішних школах не єсть добра, бо не єсть щиро народна. Бесідник критикував підручники до історнї краю, домагав ся знесеня мундурів для учеників, жалував ся на німецкі ґімназиї в Бродах і Львові, а наконець поставив дві резолюциї: 1) щоби знесено мундури шкільні; — 2) щоби титул в підручниках шкільних: „історні рідного краю“ змінено на „історні польскої“. — Пос. ґр. Тарновский відповідав Вуйцікови і доказував, що мундури шкільні суть добрі а пос. кн. Чарторийский заявив, що не буде голосувати за другою резолюциєю Вуйціка, почім Вуйцік взяв ту резолюцию назад.

Справа руської ґімназиї в Тернополи в соймовій комісиї шкільній.

В неділю рано відбула шкільна комісия соймова засідане, щоби застановити ся над внесенєм пос. Барвінского і товаришів, змагаючим до заснованя рускої ґімназиї в Тернополи. Референт сеї справи, ґр. Рей, перешкоджений недугою, віддав реферат послови Целецкому. Пос. Целецкий відчитав передовсім письмо повітової Ради тернопільскої, котра як звістно, після закона, мала висказати ся о потребі або непотребі рускої ґімназиї в Тернополи. З письма повітової Ради вийшло, що маршалок Ради, пос. Коритовский, скликав 25 січня засідане повітової Ради спец्याльно для сеї справи. На засідане се при-

12)

Остров з закопаними скарбами.

(З англійского — Р. Л. Стівенсона.)

(Дальше).

Доктор поблїд трохи, але вже в тійже хвили запанував зовсім над собою.

— Дякую тобі, Джім, от і все, що я хотів знати — сказав він голосно, ніби то як би мене о щось випитував ся.

По тім обернув ся і приступив знову до тамтих обох. Они щось порадили ся з собою, а хоч ніхто з них ані не кипув ся, ані не говорив голоснійше як звичайно, то все-таки стало мені ясно, що др. Ляйвезі сказав їм, чого я хочу, бо за хвильку учув я, як капітан приказав Джобови Андерзонови поскликати всї „руки“ на поклад.

— „Хлопці“ — промовив до них капітан — маю вам щось сказати. Земля, котра нам показала ся, єсть тим місцем, до котрого ми плили. Сквайр Трелявні, добрий і щедрий пан, як ви то всї знаєте, як-раз розпитував мене, я що я міг єму сказати, що кождий з вас сповняв свій обовязок, як не може бути красше і як би то я ще хотів видїти, то він піде зі мною і з доктором на долину до каюти, щоби там випити за ваше здоровлє і ваше добро, а ви дістанете ґроґ та випєте за паше здоровлє і благо. Я кажу отверто, яка моя о тім гадка: то дуже красно. А коли ви так само думаєте, як я, то з вдячности за то крикніть сквайрови по моряцки: Нехай нам жиє на многі літа!

Розуміє ся, що они крикнули, та й так голосно та з повної груди, що мені аж не хотіло ся вірити, що тоті самі люди настають на наше житє.

— Та ще й капітанови Смолєтови: Нехай нам жиє! — відозвав ся довгий Джек, коли проминув перший оклик. І сей оклик понїс ся далеко серед тихої ночи.

Серед тих окликів зайшли всї три панове до каюти, а незадовго закликали і мене до себе.

Коли я увійшов, сиділи они всї три коло стола; перед ними стояла фляшка іспаньского вина і трохи розинків а доктор поклавши собі перуку на колінах, пускав великі клуби диму — пехибний знак, що він був дуже роздразнений. — Вікно від каюти було отверте, бо ніч була тепла, і можна було видїти, як місяць відбивав ся у водї, котру розгортав корабель.

— Ну, Гакінс, — відозвав ся сквайр — ти хотів нам щось розповісти, зачинай же.

Я зробив, як мені казали, та розповів, як лиш можна було коротко всї подробиці Зільверової розмови. Ніхто мені не перебивав, аж я доповів до кінця, та й ніхто з них ані не рушив ся, лиш від початку до кінця не спускали очий з мене.

— Джіме — сказав др. Ляйвезі — сїдай собі.

І я мусїв сїсти собі коло них при столї, они пальляли мені склянку вина, дали мені повну жменю розинків, і всї три, один по другім, а кождий з поклоном, випили на моє здоровлє, при чім задля мого щастя і моєї відваги завіряли мене о своїй дружбі.

— Ну, капітане — відозвав ся сквайр — Ваша правда а не моя. Признаю ся, що я був ослом, і жду тепер Ваших приказів.

— Ви не більший осел як і я — відповів капітан. — Я ще не чував, щоби якась залога, котра задумує збунтувати ся, не зрадила ся чим небудь наперед, чого розумному чоловікови було би досить, щоби розпорядив ся після того. Але ся залога — додав він — єсть для мене загадкою.

— Вибачте, капітане, що Вам перебю — сказав доктор. — То Зільвер тому причиною. Якийсь дуже дивний чоловік.

— Він би на реї [1]) дивно красно виглядав — відповів капітан. — Але то пусте балакане, котре не доведе до нїчого. Три або може тотири річи мені ясні, а скоро пан Трелявні тому не противний, то я їх наведу.

— Ви, сер, преці капітан і Вашим обовязком говорити — сказав сквайр і зробив важну міну.

— Перша річ — став капітан говорити:— Мусимо плисти дальше, бо вже годі нам вертати. Як би я казав завертати, то они би зараз збунтовали ся. Друга річ — они лишать нам

[1]) „Рея“ (з німецкого Raa або Rahe) — називає ся поперечна довга жердь завішена на машті, до котрої причіпляють ся вітрила. На великих кораблях суть реї на кождім машті. На малих судах рея опирає ся долїшним кінцем об поклад а до неї причіпляє ся трикутне вітрило.

було ледви 13 членів, — найменьший комплет. На засіданю сім забрав перший голос др. Лучаківский, посадник Тернополя. Він указав в своїй річи на те, що Тернопіль відповідає всесторонно потребі заснованя також рускої ґімназиї. Фреквенция учеників-Русинів в тамошній польскій ґімназиї є більше як достаточна. В минувших літах число учеників-Русинів доходило правильно від 150—170. В сім шкільнім роцї число се збільшило ся до 214. Надто засноване рускої ґімназиї в Тернополи причинить ся дуже до економічного двигненя міста. По дрі Лучаківскім забирали голос пп. Проміньский і пос. Ради державної Ґараніх. Оба они супротивили ся рішучо заснованю рускої ґімназиї в Тернополи, а при голосованю упало внесене дра Лучаківского 11 голосами против 2 голосів. Шкільна комісия приняла письмо повітової Ради тернопільской до відомости і — одноголосно порішила прийти перед сойм з такою ухвалою: „Взиває ся ц. к. правительство, щоби в місті Тернополи заснувало ґімназию з руским викладовим язиком, на разї в формі рівнобіжних кляс при тамошній польскій ґімназиї, постепенно від першої кляси що року доповняючих себе, і щоби першу таку рівнобіжну клясу відкрило як найскорше, наколи се можливе, з 1 вересня 1898 року“. В дискусиї над сею справою всї бесїдники без виїмки з повною прихильностию віднесли ся до неї. А взяли в дискусиї участь крім референта посли: Бобжиньский, ґр. Тарновский, ґр. Войтїх Дідушицкий, кн. Чарторийский, проф. Солєский, пос. Райский, бар. Бруницкий, ректор краківского університету кс. Кнапіньский і проф. Вахнянин. Дискусия обертала ся лише коло усуненя деяких трудностий льокальних і фінансових. Розходило ся именно о те, чи найдуть ся убікациї на уміщене сих паралельних кляс? Що належало би зробити, щоби правительство вже в сегорічний буджет державний вставило відповідну суму на заведене першої кляси з руским викладовим язиком? І чи найдуть ся сили учительскі? Що до першої точки, то мабуть небуде трудности, але потреба вже нинї оглянути ся в Тернополи за відповідним будинком, в котрім би постепенно могли умістити ся вигідно всї рускі відділи клясові. Др. Лучаківский мабуть заздалегідь прийде в поміч Радї шкільній краєвій в вишуканю відповідних убікаций. Не буде мабуть і великої трудности в тім, щоби правительство на покрите коштів заведеної першої кляси рускої кляси найшло відповідну суму на 4 місяцї 1898 р. в буджетї державнім. Трета трудність є трохи поважнїйшої натури, позаяк дїйстно Русини не розпоряджають надмірно численними силами учительскими. Мабуть на обсаджене 7-ої кляси в Коломиї і 1-ої в Тернополи має Рада шкільна на разї лише 7 сил учительских до диспозициї.

Новинки.

Львів дня 2-го лютого 1898.

— **Іменоване.** Надзвичайний професор інсбруцкого університету др. Володимир Лукасевич іменований звичайним професором львівского університету для дерматольоґії.

— **Екстерністки** що наміряють складати іспит зрілости в женьскій учительскій семинариї у Львові з кінцем сего шкільного року, мають внести поданя до дирекциї заведеня (ул. Скарбківска ч. 39), найдальше до дня 1-го цьвітня с. р. Ті поданя мають обіймати: 1) метрику, на доказ окінченого 19 року житя, 2) сьвідоцтво здоровля, виставлене урядовим лїкарем, 3) сьвідоцтво моральности, 4) короткий опис, взглядно також сьвідоцтва відбутих наук, та перечитаних до іспиту книжок.

— **Телефон між Львовом а Віднем** буде відданий сими днями до публичного ужитку. На разї відбувають ся ще проби, котрі дають успіхи зовсїм вдоволяючі. З центральної мовницї львівскої на головній почтї чути дуже добре голос осіб, що розмавляють з Кракова або Відня. Треба лиш говорити виразно і з натиском, хотяй дуже силувати ся не треба. Говорити можна лише три мінути, бо по упливі того часу апарат сам від себе перестає функционувати, хотяй би розмовляючий не докінчив розпочатого реченя. В часї трех мінут можна сказати до апарату 100 до 400 слів. Залежить то від вправи і скорости в говореню. З Відня або з Кракова до Львова і на відворот можуть розмовляти тілько такі абоненти, котрі належать до межимістового звязку телефонїчного і оплачують окрім звичайної такси льокальної окрему належитість за певне строго означене число розмов замісцевих в місяци. Розмовляти з особами, мешкаючими в Краковї або Відни, буде можна також з власного мешканя. Як звістно, то триминутова розмова буде коштувати зі Львова 1 зр. 50 кр., з Кракова 1 зр. і коли зважити, що таке саме число слів в дорозї телеграфічній коштує що найменше 9 зр., то оказує ся, що телефон буде сповняти великі услуги. Цїла лінія межи Львовом а Віднем виносить 755 кільометрів, а між Львовом а Краковом $345^1/_2$ кільометрів. Кошти будови разом з коштами технїчного урядженя виносять 103.100 зр.

— **Загальні збори тов. „Просьвіта“** відбули ся вчера при значній участи членів. Наради були дуже оживлені. Зміну статутів сам виділ відкликав з огляду на неприхильну для свого проекту ситуацию. Справа та буде дискутована на зборах, умисно в тій цїли скликаних. Вибір виділу відбув ся через акламацию. Було дві листи. Одна листа уложена давним виділом, а друга противниками зміни статутів. Перейшла листа виділу малою більшостию. Вибрані членами головного виділу: Олександер Борковский, Григорий Врецьона, Осип Ганинчак (молодший), др. Кость Левицкий, о. Теодозий Лежогубский, Петро Огоновский. Кость Паньковский, др. Михайло Пачовский, Богдан Рожаньский, Юлїян Романчук (головою), Олекса Танячкевич, о. Олександер Темницкий. о. Алексій Тороньский. Заступниками членів головного виділу: Роман Цеглиньский, Прокіп Мостович, Никола Левандовский, Василь Нагірний, Юлїян Січиньский, о. Йосиф Фолис.

— **Загальні збори филії „Просьвіти“ в Раві рускій** в сполученю з **господарским вічем**, відбудуть ся в понедїлок, дня 7 лютого, о годинї 1 пополудни, з таким порядком дневним: 1) справоздане уступаючого виділу; 2) господарский відчит о. Ем. Гриневецкого; 3) реферат крамничний о. І. Киприяна; 4) вибір нового виділу; 5) внесеня членів. Перед зборами о годинї 11 перед полуднем, відправить ся богослужене в місцевій церкви. Виділ просить всїх членів филії о чисельну участь а Веч. оо. духовних просить ласкаво повідомити парохіян, що на вічу господарскім може кождий явити ся.

— **Рабунок на улици.** Недавно в ночи повертав возьний скарбової дирекциї у Львові Куровский від свояків з міста до дому. На ул. Городецкій коло касарнї Фердинанда напала на него

ще час — бодай доти, доки не добудемо скарбів. Третя річ — межи ними суть ще вірні матрози. А що скорше чи пізнїйше мусить прийти до борби, то я предкладаю, щоби ми скористали з нагоди, і одного красного дня, коли би они того найменьше сподївали ся, самі перші зачепили їх та взяли за лоб. Чей й же можемо спуститися на ті слуги, котрих Ви, пане Трелявні забрали з собою?

— Як на мене самого — відповів сквайр.

— Три — став капітан числити, — до того ми тут і Гакінс то разом сїм. А тепер розгляньмо ся за вірними матрозами. Котрі би то з них могли бути?

— Здаєсь, що найскорше ті люди — сказав доктор — котрих сам сквайр приймив, заким ще пізнав ся з Зільвером.

— То нї — відозвав ся на то сквайр — Гендс преці також один з тих, що я їх сам приймив.

— Менї здавало ся, що я можу спустити ся на Гендса — додав капітан, а відтак говорив дальше: То, що Вам скажу, не буде великою відрадою. Мусимо чекати і на все пильно уважати хоч і як то нудно. Лїпше було би, як би прийшло до отвертої борби, але нам треба доти сидїти тихо, доки аж не будемо знати наших людий. Крутити і свистати, доки аж не настане вітер — отсе мій погляд.

— Джім — відозвав ся доктор — може нам більше помочи, як кождий инший. Залога єго не підозріває, а Джім має добре око.

— Чуєш, Гакінс — докинув тут сквайр — ти у мене дуже богато значиш.

Мене взяв великий страх, коли я почув такі похвали, бо я дїйстно не знав ніякої ради, а все-таки якось так дивно склало ся, що я мав їх виратувати. Тимчасом, як ми й не рахували, а таки з помежи двайцяти шістьох знайшло ся лиш сїм, на котрих ми могли спустити ся, а ще й межи тими сїмома був один хлопець, так, що по нашій сторонї було лиш шістьох дорослих мужчин против девятнайцятьох по другій сторонї.

ЧАСТЬ ТРЕТЯ.

Моя пригода на суши.

Глава тринайцята.

Як розпочала ся моя пригода на суши.

Коли я на другий день вийшов знову на поклад, виглядав остров зовсїм инакше. Хоч вітер тепер був зовсїм притих, то все-таки зробили ми в ночи спорий кусень дороги та були тепер може на пів милї на полудневий всхід від плоского всхідного побережа. Сїрі лїси вкривали велику часть сеї площі. Сю одностайну краску переривали жовті піски близько берега та многі високі пинії, висші як всї инші дерева, що росли то поодиноко, то купками. Загальний вигляд був сумовитий і одностайний. Горби складали ся з самих голих скал, на котрих і бурян не ріс; всї виглядали якось дивно, а найдивнїйше той горб „дальновид“, найвисший зі всїх, бо може на триста або чотириста стіп високий, що зі всїх боків підоймав ся стрімко на острові, а котрого вершок був зовсїм плоский, так, що він виглядав як би якась величезна підстава від якоїсь статуи.

Позаяк не було вітру, то „Гіспанїоля“ лиш ходила як колиска з одного боку на другий. Вітрила били ся об машти і реї, кермове весло лїтало на всї боки, а цїлий корабель тріщав і скрипів, що аж Господи змилуй ся. Все крутило ся доокола мене в колесо і я мусїв дивити ся, щоби чого вхопити ся, аби не упасти. Бо хоч я при добрім вітрі і погодї держу ся зовсїм добре на мори, то все-таки від такого гойданя корабля робило ся менї недобре, особливо коли то було рано і я ще нїчого не їв.

Може й то була причина — а може й вигляд острова з єго сумно-сїрими лїсами та дикою утворою скал і гук запінених филь, що розбивали ся об стрімкі береги. Як би й не було, наслїдки були ті самі: Хоч сонце стояло тепер високо на небі і добре припікало, хоч птиці доокола нас ловили рибу і кричали, та хоч по такій довгій дорозї на мори повинен би кождий бути рад з того, що може знову станути на земли, менї таки зовсїм не стало відваги і від того першого погляду стала менї ненавистною навіть сама згадка про остров з закопаними скарбами.

Того дня ждала нас нудна робота. Позаяк не було ні найменшого вітру, мусїли ми спустити лодки на воду і посїдати до них та тягнути корабель яких три або чотири (анґлїйскі) милї [2]) доокола кінця острова у вузкий в'їзд, котрим запливало ся до пристани поза кістяковим островом. Я присїв ся добровільно до матрозів в однїй лодцї, хоч по правдї мене там не було потреба. Спека була страшенна, а матрози як скажені відказували на ту роботу. В моїй лодцї був Андерзон старшим; але він замість других успокоювати та здержувати, ще й сам відказував та кляв так само голосно як і найгірші з них.

— Щасте ще — казав він — що того вічно не буде.

Я уважав то за дуже злий знак, бо моряки аж до того дня сповняли радо і охотно свій обовязок. Але, видко, що на вид острова позабули на всякий послух.

Через цїлий той час стояв довгий Джек коло керманича і показував єму дорогу та учив єго. Він знав в'їзд так добре як свою долоню і на хвильку не призадумував ся, коли той чоловік, що на передї оловяною кулею мірив глубину води, всюди знайшов глубшу воду, як була зазначена на картї. Ми затягнули корабель аж на то місце, де на картї був нарисований якор, значить ся, третину милї від го-

---

[2]) Анґлїйска миля = 1.600 метрів.

несподівано якась женщина, ударила его і стала драпати по лици. В тій самій хвили ударив его хтось з заду в голову так сильно, що Куровский упав непритомний на землю. Серед шарпанини і оборотів на всї боки отямив ся і узрів, що напасники здирають з него зимовий плащ і сурдут. Хватив отже женщину за волосе і зачав з цілої сили кричати. Переполохані напасники поутїкали. Окровавлений і побитий вернув ся Куровский назад до міста і повідомивши о випадку полїцию, удав ся на стацию ратункову, де ему заосмотрено рани.

— **Намірене убийство.** Станиславівска газета оповідає о такій пригодї: Купець Штайн виповів перед двома тиждиями службу помічникови торговельному Володисл. Климовскому. Климовский, 18-лїтний хлопець, виїхав до Кракова, однако за кілька днів вернув до Станиславова і зʼявив ся в склепі Штайна. Був дуже роздразнений і цїлий день поводив ся неспокійно і дивно. Родина Штайна причувала, що може прийти до якогось нещастя, бо Климовский купив був перед недавним часом револьвер. Тому постарали ся Штайни завчасу о асистенцию полїциї і коли вечером Климовский прийшов знов до склепу, велїв его купець арештувати. Однако в тій хвили витягнув Климовский револьвер і змірив ся до Штайна. Штайн не стратив притомности, кинув ся на Климовского і по кількох хвилях видер ему з рук револьвер. Показало ся, що револьвер був набитий шістьома набоями, а крім того найдено ще в кишени Климовского кільканайцять набоїв. Климовского арештовано.

— **Огні.** В роцї 1897 було в Галичинї 828 пожарів. Згоріло 1445 домів, 1880 всяких инших будинків та 13 людий. Загальна шкода виносить 1,382.000 зр., а була обезпечена лише на 619 тисячів, т. е. менше ніж на половину.

— **Бурі.** У Відни лютив ся оногди дуже сильний гураган, котрий наробив великої шкоди, зриваючи дахи, вириваючи найстарші дерева з корінєм і т. д. На передмістю Бріґіттенав вітер перевернув кілька возів з меблями, при чім 5 людий поранило ся. — В Знаймі, на Мораві, наробив страшний вихор великої шкоди як в містї так і в околици, особливо в лїсах. — З Одеси знов телєграфують, що з причини великої бурі на Чорнім мори затонуло 7 кораблїв з 200 людьми залоги.— Також і в нашім краю лютили ся сильні бурі в послїдних двох днях.

— **Напад орлів на листоноса.** Листонос Зефирин Бонтру в полудневій Франциї мав сими днями небезпечну пригоду з орлами. Іменно коли ішов з Сен-Бопне до Сен-Етіян-ан-Деволей, в глубоких горах, і умучений конною дорогою, сїв при гостинци, аби відпочати, кинули ся нагле на него два орли. Листонос боронив ся палицею, і вже гадав, що легко віджене напастників, коли нараз надлетїли ще два орли, і разом з попередними кинули ся на него. Від наглих ударів крил упав Бонтру на землю, але скоро зірвав ся знов на ноги і ударив одного орла так сильно, що той упав на хвилю заголомшений на землю. Борба тревала цїлої чверть години, заки удало ся листоносови прогнати небезпечних напастників. Бонтру вийшов цїло з борби, бо потерпів лише кілка легких скалїчень, але в наслїдок перебутого страху поважно занедужав.

— **Померли:** Франц Вольфарт, властитель Курян, бувший посол до ради державної і довголїтний презес ради повітової в Бережанах; — Іван Керекярто, директор станиславівскої ґімназиї, дня 31-го сїчня, скоропостижно; — в Бродах, старший професор ґімназиї Франц Шиндлер.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Прага 2 лютого. Сойм вибрав для внесеня язикового ґр. Букоа комісию з 12 членів. Нїмцї здержали ся від голосованя.

Відень 2 лютого. Від вчера настали майже на всїх нїмецких університетах страйки студентів і виклади не відбувають ся. На тутешнім університетї славяньскі студенти протестують против страйків.

Берлин 2 лютого. Розійшлась чутка, що грецкий кн. Юрий готов обняти управу Крети, скоро Кретийцї его до того завізвуть а держави не спротивлять ся.

— **Книгарня наукового тов. ім. Шевченка** у Львові, улиця Академічна ч. 8. продає слїдуючі книжки: Вас. Чайченко. Під хмарним небом, поезиї часть І, 1 зр., Книга казок, поезиї часть II, 60 кр., Твори прозаїчні ч. І. 80 кр., ч. II. 80 кр., ч. III. 80 кр. — Записки Товариства імени Шевченка ч. І, II, III, IV. по 1 зр.— Тарас Шевченко. „Кобзар“ 2 томи 4·50 зр., з пересилкою 5 зр. — Павло Граб. Збірник поезий ч. І. 20 кр., З чужого поля. Переклади 20 кр. — Іван Сурик. Твори, з московского 10 кр. — Олекс. Колесса. Шевченко і Міцкевич 1 зр. — Ґеріґ-Герасимович. Що то є господарність 30 кр. — Шевченко з бандурою над Днїпром 25 кр. — Осип Маковей: Поезиї ч. І. 20 кр. — Михайло Старицкий. В темраві, драма 20 кр. — Юлїй Верне. Подорож довкола землї 50 кр. — Молитвенник народний (фонетичний) 15 кр. — Марко Кропивницкий. Титарівна, драма 20 кр. — Василь Щурат. Замітки до Черця Шевченка 10 кр., — Чернера република на Афонї 10 кр., Пісня про Роланда 50 кр. — Школиченко, Між народ, повість, 20 кр. — Митро Олелькович. Писаня українські 10 кр. — Василь Кулик, Писання 10 кр.

Розбишаки на ріцї Місісіпі. Повість з житя американьских полїщуків в перекладї К. Вербенка, вийшла осібною книжкою (609 стор. друку) і продає ся по цїнї 80 кр. в книгарни Ставропигійскій, тов. ім. Шевченка і у накладця К. Паньковского.

— **Звістна фирма пп Михайла Спожарского і Сина** постарала ся о листовий папір з гарним портретом Тараса Шевченка (клїш зроблений за границею). Коробка того листового паперу враз з кувертами продає ся в склепі пп. Спожарских (в каменици „Просьвіти“) по цїнї від 40 кр. до 1 зр. 50 кр.

ловного острова на однім боцї а кістякового острова на другім, і там станули. Сподом моря був чистий пісок. Коли забренїв спущений якор, злетїли сполошені величезні стада птиць, але не більше як за пів мінути посїдали знов на дерева і знов настала глубока тишина.

Докола пристани була земля вкрита лїсом, а в часї приплиму моря доходила вода аж до самих дерев. В глубині по найбільшій части рівного побережа підоймали ся горби майже півколесом. Дві маленькі річки, а лїпше сказавши два багна, вливали свою воду до сего ставу, як по правдї треба би було пристань назвати, а хащі недалеко устя сьвітили ся якимсь підозріним блеском. З корабля не було видко анї хати анї огорожі, і як би нам карта була того не показала, то ми були би гадали, що ми перші люди, котрі тут знайшли пристань, від коли остров островом.

Анї найменший вітерець не звіяв ся і лиш чути було, як гудїли филї, що на якої пів милї подальше розбивали ся об скалисті береги. Понад нашою пристанию уносив ся якийсь свого рода запах — ніби як від струпішілих пнів і гнилого листя. Я добачив, як доктор розшнохував ся у воздусї, ніби той, що хоче знати, чи може яйце не сьвіже.

— Не знаю — сказав він — як стоїть дїло зі скарбами, але я би дав свою перуку на заклад, що тут панує лиха пропасниця.

Коли вже поведенє матрозів в лодцї могло занепокоїти, то оно таки прибрало вже небезпечний вид, коли они вернули на корабель. Покалали ся громадками на покладї і відворкували приймаючи з грізними мінами найнезначнїйші прикази і сповняли їх з очевидним опором. Той стан перенїс ся був навіть на вірних моряків, бо не було і одного матроза, котрий би був дав добрий примір. Ворохобня як туча повисла була понад нашими головами.

Ми з каюти були не самі одні, що пізнали важність і небезпечність положеня. Довгий Джек ходив неутомимо від одної громадки до до другої, промавляв невдоволеним до серця і сам про себе давав примір як не можна красший. Він так сказати би аж над силу, показував ся услужливим і чемним та до кождого усьміхав ся. Скоро дано який приказ, то Джек з своєю кулєю був певно перший, котрий схопив ся і весело відповів „Ау, Ау, Sir! А коли не було ніякої роботи, то він сьпівав одну пісню по другій, як щоби тим покрити невдоволенє других.

Зі всїх недобрих ознак того злого пополудня робило найгірше вражінє то службисте поведенє довгого Джека.

Ми стали радити раду в каюті.

— Сер — казав капітан — коли додам ще один однїсенький приказ, то в тій хвили вся залога кине ся нас. Річ така: Коли хтось відповість менї по простаки, то і я ему так само відповім і так зачне ся танець. Коли не відповім, то Зільвер набере підозріня і знов танець готовий. В сїй хвили знаю лиш одного чоловіка, на котрого би ми могли спустити ся.

— А той єсть? — спитав сквайр.

— Зільвер, сер — відповів капітан — ему так само дуже о то розходить ся, щоби не допустити до бунту. Они, що правда, злі па него, але він їм то вибє з голови, скоро лиш буде мати нагоду до того. Я предкладаю длятого, щоби ему дати таку нагоду. Пустїм людий по полудни на сушу. Підуть всї, ну, то добре, будемо старати ся боронити корабель від них; на підуть, то будемо боронити каюту, а Бог нехай праведним помагає. Коли же лиш кількох піде, то я ручу за то, що Зільвер приведе їх назад на корабель такими як ягнятка.

(Дальше буде).

Надіслане.

За редакцию відповідає: **Адам Коехоnецкий**

Поручає ся
торговлю вин **ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЛЬЕРА у Львові.** 4

До Народної Часописи

і

Газети Львівскої

всїлякі

ОГОЛОШЕНЯ

принимає виключно

АҐЕНЦИЯ

ДНЕВНИКІВ і ОГОЛОШЕНЬ

у Львові, Пасаж Гавсмана ч. 9.

Ново отворена Агенция дневників і оголошень
Пасаж Гавсмана ч. 9,
принимає оголошеня до всїх дневників
і також пренумерату на всї часописи краєві і заграничні.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.